

Turistinis pažintinis takas

Žodis girios draugui

Takas suprojektuotas Valkininkų miškų urėdijos Šalčios girininkijoje, Santakio miško 915 kvartale, šalia kelio Valkininkai–Varėna per Matuizų gyvenvietę, maždaug 1,8 km nuo Vilniaus–Druskininkų kelio ir prasideda Užuperkasio kaime. Prie šio kaimo miško link įrengta mašinų stovėjimo aikštelė. Miškas – tai rekreacinio pobūdžio pušynas su senais medžiais. Prie Merkio praretinti ir prakirsti krūmai, pro juos atsiveria upės vingiai su vaizdingais, nuplautais smėlio krantais.

Pažintinio tako tikslas – vaikstant po mišką susipažinti su aplinka, augalais, taip pat ir miškininkų darbais. Lankytojai pamatys ir seniausią bei storiausią pušį. Keliionė neprailgs, nes bevaikstant reikės įminti nemažai mįslių, kuriose užslėptos įvairios miškų paslaptys.

Turistinių pažintinį taką puošia įvairūs stendai, mažosios architektūros darbai, dekoratyvinės tvorėlės. Čia įrengtos kelios pavėsinės, suoliukai, taip pat ir lauko tualetai. Urėdijos ir Valkininkų stenduo-

se paskaitysite apie šio krašto svarbiausius istorinius įvykius, susipažinsite su legendomis apie Valkininkų pavadinimo kilmę.

Takas pritaikytas ir žmonėms, turintiems judėjimo negalią.

Taką projektavo miškininkas Vincas Červokas. Takas pradėtas rengti 2004 m.

2010 m. pasinaudojant ES fondų parama take suprojektuota ir įrengta trumpalaikio poilsio poilsiavietė. Tam papildomai pastatytos dvi didelės pavėsinės,

supynės vaikams, įrengtas lauko tualetas, tinkantis ir žmonėms su negalia, mašinų stovėjimo aikštelė, nutiestas žvyruotas kelias bei papildomi takeliai su danga.

Eišiškių piliavietė [^] ^

Eišiškių piliavietė – istorinis-kultūrinis objektas Eišiškių girininkijoje, šalia Eišiškių–Šalčininkų plento. Ši piliavietė žinoma nuo XI a. ir siejama su didžiaisiais Lietuvos kunigaikščiais – Vytautu, Švitrigaila, Žygimantu. Vieta lankoma turistų, mėgstama vietos jaunimo, jaunavedžių.

Burbonių piliakalnis >>

Burbonių piliakalnį galima rasti Žilinių girininkijos 149 kvartale, miškų glūdumoje, apie 1 km atstumu nuo žvyrkelio, einančio per Burbonių mišką. Tai įdomus archeologinio paveldo objektas, mažai tyrinėtas, tad domina istorija besidominčius žmones.

Bartinės pušys (apie 200 m.)

Drevinėje bitininkystėje naudotas pušis dzūkai vadina „bartinėmis“. Jose išpjautas dreves (nuotr.) uždengdavo lentute, vadinama plaustu, tik palikdavo skylutę bitėms. Drevėje bitės susiūdavo korius ir prinėsdavo medaus. Pušys jau išdžiūvusios, prieš penkerius metus vienos šaka dar žaliavo (nuotr.). Šiuo metu pušyse gyvena daug uoksinių paukštelių.

Žilinių ąžuolas yra Žilinių girininkijos 168 kv. 1 skl.

Ąžuolas dar vadinamas Salų ąžuolu dėl netolimaus buvusio kaimo pavadinimo. Ąžuolas gali būti daugiau kaip 400 metų, jo drevėje telpa 7 žmonės. Pasakojama, kad 1941 m. karo metu ąžuolo drevėje kurį laiką slapstėsi ir gyveno rusų kareivis, pabėgęs iš vokiečių nelaisvės.

Išlaužaitės ąžuolas

Tai Dargužių kaimo žmonių pievose augančių senų medžių grupė (ąžuolai, liepos, tuopos), besiribojanti su Tiltų girininkijos 855 kv. 14, 16 skl. Iš tų medžių matyti senas ąžuolas su išdegusia dreve. Vietovė, kur auga ąžuolas, vadinama Išlaužaitė, gal tai buvusio kaimo pavadinimas. Toje vietoje, kur auga seni medžiai, caro laikais (apie tai rašoma 1849–1853 m. miškų inventorizacijos dokumentuose) buvo girininkijos pastatas, vėliau joje įkurta eiguva, o po kurio laiko ir jos neliko.

Apie ąžuolą pasakojama, kad į jį trenkė perkūnas, dėl to išdegė dreve, o drevėje nuo lietaus slėpdavosi piemenys, kur jų sutilpdavo nuo 5 iki 7 žmonių.